

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה והתעמקות בענייני

פרשת שמיני תשפ"ב

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"י

טלפון 02-6520002

www.rachlin.org.il

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א. לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת שמיני תשפ"ב – התעמקות בגדולתם של נדב ואביהוא

להתפלל. חכמים מביאים שאהרן אמר למשה: 'לאיזה מצב הכנסת אותי? איזה בושות... כמו שאומרים היום, שלא שורה שכינה. ואז באמת ירדה אש מן השמים, אחרי שהם התפללו וגם אחרי שהוא ברך את עם ישראל, ושרתה שכינה. פלא פלאים!

זה הדבר הכי חשוב בעולם! – זה ששורה שכינה כאן בעולם הזה. זאת התגלותו של ה' יתברך. זה קיום רצונו יתברך – "שְׁנֵתָאָהּ הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים", להשרות שכינתו בעולם הזה, להתגלות בעולם הזה.

וכל עם ישראל טרחו להביא את כל התרומה כדי לעשות את המשכן, וכל בעלי המלאכה עשו את כל העניינים, כולל שבעת ימי המילואים, כדי להגיע לרגע הזה – שתשרה שכינה. ומה יקרה אם לא תשרה שכינה?

אותו דבר בדומה לזה היה עם שלמה המלך, שהוא בא לבית המקדש והשערים לא נפתחו עד שלא הזכיר את דוד אביו: "בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך". רק כשהזכיר את דוד אביו, אז נענה לעיני כולם – כדי שידעו שה' יתברך סלח לדוד.

אז הענין של הגילוי פנים זה ענין מכריע בְּפֶרֶט וּבְפֶלֶל.

שלום, מה שלומכם?

לרפואת כל חולי עמו ישראל, כל החולים והחולות, וגם ביניהם כמה מגדולי ישראל שצריכים רחמי שמים.

כן, זו פרשה חשובה מאד. כאן בפרשה הזאת יש את ההכנה בעצם, כל הענין של ימי המילואים מגיעים לסיומם – כדי שיגיע הרגע של השראת שכינתו יתברך. וכולם במתח.

כל עם ישראל במתח האם באמת תשרה שכינה במעשי ידינו או לא – כי בשבעת ימי המילואים ששימש משה רבנו והיה מקים ומפרק כל יום את המשכן, ומשה רבנו היה משמש כמו כהן גדול, לא שרתה שכינה. דוקא עכשיו בסוף התהליך כשאהרן הכהן, שהוא הכהן הגדול הראשון, צריך להקריב את הקרבנות שלו – אז צריכה לשרות שכינה.

והוא מתבקש במקום להקריב פר, להקריב עגל, כדי להראות לכל העולם שה' יתברך סלח לנו על חטא העגל. וכתוב שהוא בוש להיכנס לעבודה ומשה רבנו אמר לו: 'אתה נבחרת, למה אתה מתבייש? בוא תעשה את העבודה, כן? במלים שלנו.

והוא נגש וגם עשה את העבודה – ועדיין לא שרתה שכינה. והם היו צריכים

עד שהיו מקבלים את הנבואה, וזה היה בחידות. אז איפה משה רבנו ואיפה נדב ואביהוא?

אם נדב ואביהוא היו הגדולים, אז משה רבנו היה צריך להסתלק עם אהרן, והם היו צריכים להנהיג את עם ישראל ולקבל את התורה וללמד את התורה וכל הדברים האלו.

האם משה רבנו אמר את זה על דעת עצמו? זאת הערכה שהוא אמר כדי לנחם את אחיו? נכון, ברור שהם היו קדושים, היו גדולים, מסרו את הנפש שלהם – או שזה משמים ככה נקבע, שהם גדולים יותר ממשה ואהרן? זה לא ברור.

מי שרוצה להתעמק בנושא של נדב ואביהוא צריך לקרוא וללמוד בישער הגלגולים של הרב חיים ויטאל הקדוש זיע"א, תלמידו של האר"י הקדוש זיע"א. שמה מוסבר על שורש נשמתם, מי הם נדב ואביהוא. ובאמת שורש נשמתם גבוה מאד.

אבל על פי מה נקבע – וזאת השאלה המעניינת יותר אותנו האנשים הקטנים, לפי דל השגתי, כן? אני הקטן, מעניין אותי – במה נבחן שבן אדם גדול? גדול הדור, צדיק הדור, חכם הדור, יש כל מיני ביטויים שמופיעים במשך הדורות. ויש הרבה פירושים לענין הזה. כל אחד פירש את זה לפי הצינור שלו, לפי ההבנה שלו, לפי השליחות שלו.

אז במה נבחנת הגדלות? האם זו גדלות בתורה? ומה זה גדלות בתורה? כשאדם יודע את כל התורה ידיעה שכלית? כשהוא יכול לענות על כל שאלה ששואלים אותו בכל פרד"ס התורה? אז הוא גדול החכמים. רבי עקיבא היה גדול החכמים. אז בזה נבחן שהוא גדול?

האם מדובר בשורש הנשמה? משה רבנו הוא נשמה כללית, שכוללת את כל ששים ריבוא של עם ישראל – אז גם את נדב ואביהוא הוא כולל.

אז על מה מדובר? על שורש הנשמה? על ידיעה בתורה? על צדיקות? על זה שהוא צדיק, ששומר הברית, קדוש? האם על הדרגה שלו בנבואה או ברוח הקודש? על

"רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה" – אז היו אומרים חסידים ראשונים בזמן החסידות, חסידות הבעש"ט והלאה: "אם עסקת בתורה לשמה, איפה הידברים הרבה שלך?" "איפה כל הגילוי פנים, איפה רוח הקודש שלך ושאר העניינים?" זאת אומרת שכשנענים משמים לתפילה של הצדיק, לברכה של הצדיק, או רואים רוח הקודש, או כשהצדיק הוא שליח לעשות מופתים – אז רואים שה' יתברך איתו, אה, אז מה שהוא עושה זה לשם שמים, נקי וזך.

וכאן אנחנו נכנסים לסוגיה מורכבת, עמוקה ומעניינת שיש בפרשה, שהיא נדב ואביהוא, שני בניו של אהרן שנשרפו, נהרגו, כשנכנסו להקטיר קטרת, אש זרה שלא נתבקשו. ואז יש פה מסר סותר:

מצד אחד, משה רבנו אומר לאהרן אחיו שהוא ידע שבהקמת המשכן, בסוף התהליך ביום השמיני, בחנוכה האמתית של המשכן, אז ה' יתכבד בזה שאחד מהקדושים שלו ימות. ואומר משה רבנו: 'חשבתי שמי ימות? או משה או אהרן, שהם הגדולים. והנה, עכשיו נודע שמתו נדב ואביהוא. אז הם גדולים מאתנו. הם היו קדושים יותר'. אז כאן משה רבנו מפאר אותם.

אבל חכמים אומרים שהיו כמה טעויות גדולות אצל נדב ואביהוא: שהקטירו אש זרה שלא נתבקשו, כן, קטרת, והיו פרועי שיער, והיו שתויי יין. והורו הלכה בפני רבם, ולא נתייעצו עם משה ואהרן. והיו אומרים 'מתי יסתלקו הזקנים האלו', זאת אומרת משה ואהרן, 'ואנחנו ננהיג את הדור?' – כל הדברים האלה הם לא ממש לשבח אלא לגנאי.

אז אם כן, במה נבחן שהם היו גדולים ממשה ואהרן? כשאנחנו יודעים שמשה רבנו גדול הנביאים, עניו מכל אדם, אין כמו משה רבנו! אין כמו הנבואה שקיבל משה רבנו, קיבל את התורה בנבואה פנים אל פנים. אף נביא אחר לא התקרב לדרגה הזאת, באספקלריא המאירה – ה' מדבר אתו, והוא מדבר עם ה' יתברך ככה כמו שמדברים, להבדיל אין סוף הבדלות, עם חבר, עם בן אדם, וה' עונה לו – כשכל הנביאים היו מתעלפים וכל מיני תהליכים

בא בגלגול ותיקן את זה. שוב, כל זה כתוב ב'שער הגלגולים'.

אז זה לא דבר פשוט כשבן אדם מוסר את הנפש – "ונשמרתם מאד לנפשותיכם!" בן אדם קם ומחליט שהוא עושה איזה פרויקט והוא מסכן את נפשו על דעת עצמו, הוא חושב שזה הדבר הכי קדוש, הכי נכון – אבל הוא לא התבקש.

גם יש דעה בחסידות שאדם הראשון מסר את הנפש שלו, שהוא אכל מעץ הדעת לשם שמים, כדי שירבו החסידים שיעבדו את ה' אחר כך – על ידי זה שנשרו איבריו, נשרו כל הנשמות ממנו, אז במקום שיהיה אדם אחד, יש את כל עם ישראל וכן הלאה, כל האנושות באה. אז מי אמר שזה נכון? מי אמר שזה טוב? ה' אמר לא לאכול מעץ הדעת. אהה, עושים עבירה לשמה...

יש בעיה גדולה מאד עם עבירה לשמה. נכון, כתוב: "גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה", אבל הכי טוב זה לא לעשות עבירה לשמה – זה לעשות מצוה לשמה. זה, אין ספק שזה טוב.

אבל דוד המלך היה מוכן לעבוד עבודה זרה כדי שלא יתחלל שמו יתברך. זאת אומרת, היה לו שיקול שהוא היה חסיד, כולם ידעו שהוא חסיד, אז איך הוא נענש ככה וכל מה שקורה לו, הדברים הקשים שהיו לדוד? אז הוא אמר שאם הוא יעבוד עבודה זרה, אז יגידו שזה בגלל שהוא רשע. אז הוא לא רצה שיתחלל שמו, רצה להראות שהוא הבעיה.

גם בענין בת שבע הוא אמר ש'דברי הרב ודברי התלמיד, דברי מי שומעין? – שה' אמר שהוא מודיע לו, לאבות הוא לא הודיע באיזה נסיון הוא ינסה אותם, ולדוד המלך הוא מודיע מראש שהוא ינסה אותו בעריות, והוא מודיע לו שהוא יכשל. ודוד אמר "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", זאת אומרת שהיתה לו שליטה ביצרו, שכבר הרג את היצר שלו בתענית.

ולכן הוא לא היה חייב את החטא הזה בכלל. לכן חכמים אומרים: "כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה". וגם אמרו שהיא כבר לא היתה אשת איש, קיבלה גט מאוריה. בכל אופן דוד המלך רצה

מה מדובר? מהי הגדלות? האם מעולם הוא לא חטא? או הוא חטא ועשה תשובה, עשה תשובה מאהבה? איך נבחנת הגדלות?

איך נבחנת הגדלות כאן בעיני הדור? 'צדיק הדור' או 'גדול הדור' – אומרים חכמים, זה על פי הדור, זה על פי מה שהדור בוחר, על פי הזכות של הדור ככה נקבע.

שאלה עמוקה מאד מאד. יש הרבה מה להתבונן, כי אנחנו רואים פה שנדב ואביהוא עברו כמה עבירות לא קטנות לפי גודל מעלתם – להורות הלכה בפני רבם, לא להתייעץ עם הזקנים, שחכמים אמרו על זה שכל המתייעץ עם הזקנים לא נכשל. הם לא התייעצו. הם רצו לרשת אותם כשהם עוד היו בחיים. זה מזכיר את הענין מעולם התוהו שכל ספירה אמרה "אנא אמלוד", 'אני אמלוד, אני אמלוד'. אז הם רצו למלוד לשם שמים?

יש חכמים שאמרו שהם מסרו את הנפש, הם מסרו את הנפש בכוונה, כי הם חשבו שצריך להקטיר את הקטרת, ואם הם יקטירו את הקטרת אז תשרה השכינה. הם עשו מסירות נפש.

אז יש שאלה על מסירות נפש: האם בן אדם רשאי לעשות מסירות נפש בפועל על פי הבנתו והשגתו? יש אנשים שמוסרים את הנפש בפועל על דברים שהם יקבלו על זה עונש על זה שהם מסרו את הנפש על זה. אם זה גנב שהולך לגנוב, הוא גם מוסר את הנפש. אולי מישהו יפגע בו, יירה בו. אז הוא מוסר את הנפש.

כל מיני אנשים שיוצאים למלחמה שאולי היא מוצדקת, אולי לא מוצדקת, מכל מיני סיבות שבני אדם חושבים, כן? הוא מוסר את הנפש שלו, מוסר אולי את הנפש של כל החיילים שלו. האם זה מוצדק? האם הוא יקבל על זה פרס משמים? מי קובע מתי צריך למסור את הנפש?

למשל, אהרן בחטא העגל, לפי האר"י הקדוש הוא היה צריך למסור את הנפש, זה היה התיקון שלו. אבל הוא חשב שהוא יצא ידי חובה על ידי זה שחור מסר את הנפש. והיו לו שיקולים למה הוא לא צריך למסור את הנפש. והוא טעה. לכן הוא גם

שיתקיים דברו יתברך, ולכן היה מוכן לחטוא כדי שלא יהיה חילול ה'.

מסובך. עמוק. אנחנו אנשים פשוטים. ה' ירחם עלינו, על כל הדור שלנו, שלא נעשה שטויות וטעויות משיקולי דעת מוטעים בְּפֶלֶל, בְּפָרֵט, בגשמיות וברוחניות. אין לנו דעת. אין לנו דיוק בעבודה. איך אנחנו נתעסק בכל הנושאים האלו?

מצד שני, אלו נושאים שמטרידים, שמעניינים אותנו דוקא, "ותן חלקנו בתורתך". "אין אדם לומד תורה אלא ממקום שלבו חפץ" – שם הוא צריך, שם התיקון שלו. לכן אני מתעסק עם הדברים האלה דוקא. שמה כנראה התיקון שלי. מה אתם אשמים...? אתם לא אשמים. לא באתי לסבך.

אבל כן חשוב לדעת מהי הגדלות באמת – מהי הגדלות, הצדיקות, הקדושה, הביטול, הדבקות, המסירות נפש, המסירות נפש הנכונה.

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן סיכן את נפשו. הוא מסר את נפשו כשהלך לטפל בזמרי ובכזבי, כי יכול היה למות. אהה, אבל "הנני נתן לו את בריתי שלום" – הוא כיוון נכון. הוא "ראה מעשה ונזכר הלכה", והוא הציל את עם ישראל. אבל לא כל אחד ככה, לא כל אחד. הנה, שמשון הגיבור מה שעשה – טעה. זה לא מה שהיה צריך לעשות. וכן הלאה. בר כוכבא טעה.

אז הענין של מסירות נפש זה סכנת נפשות, ומי האדם שיקח על עצמו למסור את נפשו או נפשות של אחרים שהולכים אחריו? – מסוכן ביותר. אז זה בענין הזה.

בענין הגדלות: "לאלקים פְּתָרָנִים", אני לא בא להכריע. הלוואי שיהיו באדם אחד כל המעלות, וגם יהיה עניו ולא יתגאה כמו שהיה אצל משה רבנו. בדרך כלל בדורות האלה אין את כל המעלות בבן אדם אחד, "ותהי האמת נעדרת" 'עֲדָרִים־עֲדָרִים', שלא נתגאה – כי הכי חשוב בדור שלנו זה שלא נתגאה. בכל הדורות הקודמים היתה הרבה גדלות – בתורה, ביראה, במעשים, בכל דבר. והנה, משיח טרם הגיע.

אמרו שמשה רבנו, העניו מכל אדם, איך נהיה עניו? הוא ראה בנבואה, ה' הראה לו

כל דור, הראה לו את הדור האחרון הזה, אנחנו הדור האחרון שבאחרון, איך אנחנו עובדים את ה' – בלי דעת, בלי גדלות, בלי כלום. אז זה עזר לו להיות עניו... מה אנחנו נגיד?...?

אז בקיצור, מהי הגדלות האמיתית? זה חומר למחשבה. בטח כל אחד יכריע, כל אדם יכריע לפי מה שלו נראה שזה הדבר החשוב.

העבודה לשמה, העבודה לשם שמים – זה הדבר החשוב בעיני – עבודה נקיה, זכה, שבו אדם לא יעשה לצורך עצמו, לצורך הגאווה שלו. האם המעשה שעשו נדב ואביהוא, היתה מעורבת בזה גאווה – בגלל שהם אמרו מתי הזקנים יסתלקו ואנחנו נשלוט או בגלל שהם נכנסו שתויי יין כי לא היתה להם רגישות להבין שלא נכנסים לשם, למקום כזה קדוש, שתויי יין, פרועי ראש, הורו הלכה בפני רבם? – אלה דברים שמראים על גבהות מסוימת. מצד שני, כתוב "וַיִּגְבְּה לְבֹוֹ דַרְכֵי ה'".

אז יש חכמים שהתייחסו בשלילה לכל הסיפור הזה. ויש חכמים, גם בחכמי החסידות, שתמיד מצאו ללמד זכות ולא ההיפך. אני לא בא ללמד חוב וללמד זכות, "מה אנו מה חיינו" – רק מעניין הנושא הזה של מהי הגדלות באמת, הגדלות של האדם.

אם נגיד שורש הנשמה: שורש נשמה זה דבר חשוב מאד, כי אם זו נשמה גבוהה יש לה השגה גבוהה, מצד שני, גם סכנה גדולה. מצד שלישי, הוא יכול לתקן את עצמו ולהיות כמשה רבנו. מצד שני, אם הוא לא יתקן את עצמו, אז אוי ואבוי. מצד שלישי: כל אדם יכול להיות כמשה רבנו אם הוא רוצה – גם כתוב ב'שער הגלגולים' שמוסיפים לו מדרגות־מדרגות מעל למה שהוא נברא אם בן אדם עושה את העבודה באמת.

ככה שמהי הגדלות? אז גדלות של הנשמה זה דבר חשוב מאד, כן? זה 'כשרון'. כשבן אדם זוכה לנשמה הזאת אז יש לה עוצמה, כשרון, יכולות, כמו שאמרו על נשמת בעל התניא הקדוש שהנשמה מ'אצילות', אז זה היה מאורע עצום שירדה הנשמה שלו לעולם, ורואים למה הוא זכה וזיכה – גם

הוא בעצמו והבאים אחריו, כל תנועת חב"ד, כל התורות, כל העניינים, כל המעשים הטובים.

אז שורש הנשמה, גדלות הנשמה, זה דבר בודאי חשוב. את זה הבן אדם לא מחליט. את זה מחליטים מלמעלה. ה' מחליט. אחר כך מה הוא עושה עם זה – את זה הוא כן מחליט, יש לו בחירה.

אז איך האדם משתמש בחיים שלו, בכוחות שלו, בזמן שלו, ביכולות שלו – לעבוד את ה'! להבדיל אין סוף הבדלות, לעבוד את עצמו? לעבוד את הסטרא אחרא? מה הוא עושה עם זה?

אז "כל הגדול מחברו, יצרו גדול הימנו" – יש לו יצר גדול יותר, יש לו קושי גדול יותר, הוא צריך להתגבר עליו יותר מהאדם הפשוט. אבל גם יש את הענין של "עולם הפוך ראיתי – עליונים למטה ותחתונים למעלה", שמה שאנחנו רואים פה בעולם הזה, מי גדול ומי קטן – זה לא בהכרח תואם את מה שבשמים רואים. מי שנחשב פה לגדול, אולי למעלה הוא קטן. מי שנחשב פה קטן, אולי למעלה הוא גדול.

אז יש אם כן רֵאָה יחסית. כאן, אנחנו פה בתוך העולם הזה, בתוך בשר ודם – יש לנו ראייה יחסית בענין הזה, ו"אין לדיין אלא מה שענינו רואות".

וגם כתוב, נכון? "עשה לך רב". אנחנו אומרים: "עשה לך רב" – הרב מתאים לך. כל אחד בוחר לו, כביכול בוחר לו, רב מתאים למה שהוא מחפש. אני חיפשתי רב שיביא אותי לתיקון, שיביא אותי להבנת התכלית. מישהו אחר מחפש רב שיהיה חריף בגמרא, בהלכה.

כל אחד מחפש לפי שורש נשמתו, לפי התיקון שלו, לפי הגלגול שלו, לפי התפקיד שלו. ולכן אחד רוצה את הרב הזה, אחד רוצה רב אחר. אחד מעריך ומפאר את הרבי הזה, אחד את הרבי השני. כל אחד לפי העניינים שלו. אז זה יחסי.

ולכן אני לא יודע אם אפשר, אם אנחנו יכולים להכריע מה הגדולה. אבל אני מעריך צדיקות, קדושה, עבודה לשמה. זה הכי חשוב אצלי, יותר מידיעת התורה. לא שלא צריך לדעת את התורה, צריך לדעת ולטרוח. אבל לא זה מה ש... – אצלי, אני בעל תשובה, תינוק שנשבה, אצלי התיקון זה הדבר הכי חשוב: שמירת הברית, שמירת המחשבות, שמירת הדיבורים, לעבוד כל רגע לשם שמים, כל העקרונות שאנחנו מלמדים ב'דרך עץ החיים'. מישהו אחר יגיד שאצלו החכמה זה הדבר הכי חשוב.

אז כל אחד, כמו שאומרים "כל הפוסל במומו פוסל" – וגם באופן חיובי: כל הבוחר – הוא בוחר מתוך מה שהוא, איך שהוא מבין, איך שהוא מרגיש.

אז אם חוזרים לתחילת השיעור: הקושיה הזאת היא שמצד אחד היו גדולים וכביכול גדולים יותר ממה רבנו ואהרן הכהן, מצד שני אנחנו רואים שהיו כמה בעיות בהתנהגות שלהם. מצד שלישי, אהרן לא מסר את הנפש. הם כן מסרו את הנפש. אבל הם לא נתבקשו למסור את הנפש. אז זה בעייתי מאד שמוסרים את הנפש בלי שמתבקשים משמים.

ומשה רבנו – אין לו תחליף למשה רבנו. את זה כבר אמרנו בעבר. איפה משה רבנו ואיפה כל שאר הנבראים? כשמה רבנו הסתלק ה' יתברך אמר: "מִי יָקוּם לִי עִם מְרַעִים מִי יִתְיַצֵּב לִי עִם פְּעָלֵי אֲנִי" – זה רק משה רבנו! משה רבנו גם מסר את נפשו, את העולם הזה ואת העולם הבא בשביל עם ישראל. "מחני נא מספרך אשר כתבת", הוא אמר. פלא פלאים.

זהו, עד כאן. יבוא "תְּשִׁבֵי יתְרָךְ קוֹשִׁיּוֹת ובעיות".

לחיים! לחיים, לחיים, לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

תפילה לאחדות עם ישראל

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

אמרו נא תפילה זו בכוונה עצומה בכל יום, חוץ מבשבתות ובחגים ובימים שאין אומרים בהם תחנון. אפשר לומר את התפילה מחצות לילה ועד שקיעה.

ריבונו של עולם, רחם עלינו. רחם עלינו ברחמיך הרבים והושיענו. חמול על עמך, חמול על נחלתך. עשה למען שמך! אתה אבינו, אנו בניך, יודעים אנו שרצונך שנהיה מאוחדים כמו אחים נאמנים. יודעים אנו כמה יקר הדבר לפניך, כי על כך נחרב ביתך! והסתרת פניך מאתנו. אנו רוצים לעשות לך נחת רוח אמיתי ואיךסופי. אך אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו! אין לנו כח לגבור על יצרנו. אין לנו חכמה, בינה ודעת להילחם מלחמתך ולנצח את יצרנו, אוי לנו שגבר בגלל עוונותינו!

אך הבט נא על אבותינו הקדושים, שירשנו מהם לב טהור ורצון איךסופי לעשות לך נחת רוח. לבנו יודע את האמת, לבנו בוער באהבת ישראל, לבנו בוער באהבת חינוך! אך קשה מפאת היצר להשליט את השגת ליבנו על כל מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו!

אנו עושים מאמצים להתגבר ולנצח את היצר, למען עשות לך נחת רוח! אך ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאם לא נתפלל אליך שנצליח, ותשמע תפילתנו, לא נוכל לו! כי רבו תחבולותיו! ואנחנו רק בשר ודם, ואתה מלכנו ויודע את יצרנו! שלח נא לנו לב טהור, לב אוהב, לעבדך באמת! רחם ועזור לנו להגיע לאהבת ישראל אמיתית, שאינה תלויה בדבר! ולא על ידי יסורים וחוליים רעים! חכמינו ז"ל התפללו על ביטול יצר הרע של עבודה זרה, ונענו! בטל נא מעלינו את היצר של מחלוקת ושנאת חינוך, כי דלוננו מאד! אנא רחם עלינו!

יהי רצון מלפניך ריבונו של עולם, שנרצה בלב שלם בתיקונו של כל יהודי, ונתן את כוחנו, את כל נשמתנו, להצלת והצלחת כל היהודים בגשמיות וברוחניות! כי יקר לנו תיקונו של כל יהודי. קרב את כולנו לאהבה וליראה את שמך! מתוך אחדות שלמה!

יהי רצון שנוכל לאהוב כל יהודי באשר הוא, למרות השוני בשורש ובסוגי הנשמות, למרות השוני בדרגות התיקון, למרות כל המכשולים, ונהיה לאגודה אחת, לעשות רצונך בלב שלם! רחם עלינו כי אין בנו מעשים! עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו!

קבלת קהל בימים א-ה בשעות הערב

רחוב יפה רום 40, ירושלים ת"ו

לקביעת פגישה אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002

נא להביא תמונות פנים של כל האנשים הקשורים בנושא היעוץ

בשבח והודיה איך־סופיים לבורא עולם יתברך וישתבח שמו לעד, אנו מתכבדים להוציא לאור עולם את הספר "עמו אנכי", דרכי בחינוך המיוחד כמורה לבעלי מוגבלויות חמורות וכמדריך בריפוי בעיסוק במחלקות הפסיכיאטריות.

"עמו אנכי" הינו ספר ייחודי. הוא מתאר את מסלול חייו של כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א עוד טרם הפך לאדמו"ר.

בצעירותו סיים לימודיו בהצטיינות במסלול להכשרת מורים לבעלי מוגבלויות חמורות במכללת "דוד ילין" בירושלים ת"ו והוסמך כמורה. עבד כעשרים שנה בהוראה בחינוך המיוחד במספר בתי ספר לבעלי מוגבלויות חמורות של משרד החינוך. עבד כמדריך שיקומי בריפוי בעיסוק, במוסיקה ובאמנות בארבעה בתי חולים פסיכיאטריים ובמסגרות טיפוליות ושיקומיות נוספות.

למען זיכוי הרבים וכמענה לפונים אליו בשאלות בתחומי הטיפול, משתף האדמו"ר שליט"א את הקוראים בחוויותיו, בניסיונו ובתובנותיו מאותן השנים.

"עמו אנכי" הינו ספר מרתק העוסק במגוון סוגיות מקצועיות, ספר הדרכה עיונית ומעשית, גדוש בתובנות ובעצות שימושיות, ופותח שער עצום לכל המתעניין במקצועות הטיפול הנפשי, השיקומי, הרגשי והחינוכי לכל סוגי האוכלוסיות, ולבעלי מוגבלויות נפשיות, שכליות ותפקודיות חמורות בפרט.

"עמו אנכי" הוא האני מאמין המקצועי והערכי של כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א. נכתב בשפה בהירה, ישירה ומובנת לכל, שפה החודרת ללב כי הדברים יצאו מן הלב, לב אוהב אדם באשר הוא.

הספר בולט בתחמו, וודאי ישמש מגדלור ואבן דרך משמעותית בבנייתם המקצועית והאישית של מורי החינוך המיוחד ושל כלל המטפלים ובגישתם הרגשית והנפשית למטופלים.

ספר חובה לכל אדם העוסק בטיפול, בחינוך ובשיקום.

"עמו אנכי" הוא ספר לכל אוהב אדם החפץ לעזור לזולתו.

"עמו אנכי" מלשון הפסוק "עמו אנכי בצרה" יאיר לכם תמיד!

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א עוסק בדרכי תיקון האדם על פי דרכו הרוחנית "דרך עץ החיים". זה כבר כארבעים שנה שהאדמו"ר שליט"א מקבל קהל ליעוץ רוחני בכל תחומי החיים. האדמו"ר מפורסם ביכולתו לקרוא פנים של בני אדם ולגלות את צפונותיהם.

ציור הכריכה מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א.

הספר ניתן להורדה חינם באתר www.rachlin.org.il

**בשעה טובה ומוצלחת הגיעו הספרים מהדפוס!
נשמח מאד לשלוח לכם ספר הביתה ללא כל עלות.
אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002.**

בשבח והודיה איךסופיים לבורא עולם יתברך וישתבח שמו לעד
אנו מתכבדים להוציא לאור עולם את הספר "עמו אנכי".
בשעה טובה ומוצלחת הגיעו הספרים מהדפוס!
נשמח מאד לשלוח לכם ספר הביתה ללא כל עלות.
אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002.

עמו אנכי

דרכי בחינוך המיוחד
כמורה לבעלי מוגבלויות חמורות
וכמדריך בריפוי בעיסוק במחלקות פסיכיאטריות

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א